

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ζωοδόχου Πηγής (Παρασκευή της Διακαινησίμου)

Η Πηγή της Ζωής

Μέσα στην ατμόσφαιρα της Αναστάσιμης χαράς και ευδαιμονίας, αγαπητοί μου αδελφοί, προβάλλεται σήμερα το πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας μας, της Υπεραγίας Θεοτόκου, της επονομαζομένης Ζωοδόχου Πηγής. Η Εκκλησία μας Της απέδωσε αυτή την ονομασία, γιατί η Παναγία μας είναι εκείνη από την οποία προήλθε η ζωή, ο νικητής του θανάτου, διά της Αναστάσεως, ο Ιησούς Χριστός. Γι' αυτό και εμείς οι Χριστιανοί στεκόμαστε σήμερα με ευγνωμοσύνη ενώπιόν Της, αναλογιζόμενοι την ευεργεσία που η Παναγία προσέφερε στον κόσμο, αναλαμβάνοντας την μοναδική, για τα ανθρώπινα δεδομένα, αποστολή, να συμβάλει στην ενανθρώπιση του Θεού και στην υλοποίηση του Σχεδίου της Θείας Οικονομίας για την σωτηρία του κόσμου, κορυφαίος σταθμός του οποίου είναι η εκ νεκρών Ανάσταση του Κυρίου.

Έχουμε, αλήθεια, αναρωτηθεί, γιατί η Εκκλησία μας ονομάζεται Εκκλησία της Αναστάσεως; Γιατί ολόκληρος ο Λειτουργικός Της βίος εξελίσσεται γύρω απ' αυτό το ανυπέρβλητο γεγονός, το κορυφαίο της ανθρώπινης ιστορίας; Προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε την χαρά και τον ενθουσιασμό, που πλημμυρίζουν την ύπαρξή μας την Αναστάσιμη περίοδο, έστω κι αν η ζωή μας είναι βουτηγμένη στη δυστυχία και στα προβλήματα; Ας αφήσουμε την καρδιά μας να δώσει την εξήγηση.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι..., μπορούμε να υπομείνουμε τους πόνους, τις δυσκολίες, τα προβλήματα, τις δοκιμασίες της ζωής, γιατί ξέρουμε ότι όλα αυτά δε σηματοδοτούν το τέλος, δεν είναι παρά μία παρένθεση μόνο στη προοπτική της χαράς που χάραξε για εμάς η Ανάσταση του Θεανθρώπου. Γιατί ξέρουμε ότι υπάρχει ελπίδα στο καλύτερο, στο πέρασμα στην αισιόδοξη οδό, αφού μάθαμε ότι και η πορεία του Χριστού σ' αυτό τον κόσμο, μια πορεία σταυρική, πόνου αίματος και δακρύων, δε σταμάτησε στη μεγάλη Παρασκευή, δεν τελείωσε στιγματισμένη από τον πόνο, αλλά προχώρησε, δικαιώνοντας τη ζωή κι εξασφαλίζοντας σε όλους μας τη σωτηρία.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι..., μπορούμε να υπερβούμε τα έσοχα όρια της ύπαρξής μας, που είναι η αμαρτία και ο θάνατος και να επανατοποθετηθούμε στη φυσική διαδικασία της αθάνατης πορείας, για την οποία πλαστήκαμε, στην αποξένωση από την οποία μας οδήγησε η αποστασία από το θέλημα του Θεού. Η μετάβασή μας από την κατάσταση του θανάτου σ' αυτή της ζωής, από τη φθορά στην αφθαρσία, από τη δουλεία στην ελευθερία, από την αμαρτία στη δικαίωση, είναι πια γεγονός, γιατί με την Ανάσταση μπορούμε να

δούμε, με τα πνευματικά μας μάτια, τι είχαμε και τι χάσαμε, τι μας πρόσφερε ο Θεάνθρωπος και εμείς αρνούμασταν να δεχθούμε, ποια η πραγματική αξία αυτής της ζωής μπροστά στην αιωνιότητα, που ως πραγματικότητα, ξανοίγεται μπροστά μας.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι..., μπορούμε, αβίαστα και ανεπιφύλακτα, να εδραιώσουμε την πίστη μας στην αλήθεια της Εκκλησίας μας, στο κήρυγμα του Ευαγγελίου περί της εν Χριστώ σωτηρίας. Και αυτό, γιατί «η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί το επίκεντρο όλης της Χριστιανικής διδασκαλίας. Χωρίς την Ανάσταση, το έργο του Λυτρωτού Ιησού παραμένει ανεκπλήρωτο και ολόκληρη η Καινή Διαθήκη καταρρέει. Ο Απόστολος Παύλος είναι σαφής και κατηγορηματικός: *ει Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε η πίστις ημών*¹. Η Ανάσταση είναι η απόδειξη της Θεότητας του Κυρίου, είναι η κατάργηση του θανάτου και ο θρίαμβος της ζωής»².

Συνυπογράφοντας αυτή την αλήθεια, ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς σημειώνει ότι «χωρίς την Ανάστασιν δεν υπάρχει, ούτε εις τον ουρανόν, ούτε υπό τον ουρανόν, τίποτα πιο παράλογο από τον κόσμο αυτόν, ούτε μεγαλύτερα απελπισία από την ζωήν αυτήν, δίχως αθανασίαν... Άνευ της Αναστάσεως του Χριστού, δε θα υπήρχε καν ο Χριστιανισμός»³.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι..., μπορούμε, πλέον, να αντιληφθούμε τι σημαίνει αγάπη σε όλο της το μεγαλείο, σε όλη της την έκταση. Ο ορισμός της αγάπης βρίσκεται στο Σταυρό του Χριστού, πάνω στον οποίο ο Κύριός μας, στην κάθετη διάστασή του, ένωσε τον ουρανό με τη γη, επαναβεβαίωσε την διασαλευμένη αγαπητική σχέση Θεού και ανθρώπου κι επικύρωσε, με το αίμα Του, τον προς τον ουρανό προορισμό μας. Ενώ στην οριζόντια διάστασή του, ένωσε τους ανθρώπους μεταξύ τους, επισημαίνοντας πως όλοι μας είμαστε άγγελοι με ένα, όμως φτερό και πως, για να πετάξουμε στον ουρανό και να κατακτήσουμε τον προορισμό μας, έχουμε ανάγκη από την αγγελική δύναμη του συνανθρώπου μας, που μόνο με την αγάπη μπορούμε να εξασφαλίσουμε.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησού, τον μόνον αναμάρτητον... ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Α΄ Κορ. 15,14

² Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Το Βήμα», 14/4/1996)

³ «Ορθόδοξος Φιλόθεος Μαρτυρία», τεύχος 36-37, σελ. 107